

Összegyűjt és összerak...

Köszöntés: „Sokszor megmentette őket, de ők önfejűen engedetlenek maradtak, és mélyre süllyedtek bűneik miatt. Mégis rájuk tekintett nyomorúságukban, meghallgatta esedezésüket. Visszaemlékezett a velük kötött szövetségre, nagy szeretettel megkönyörült rajtuk. Irgalmasságra indította mindazokat, akik fogságba vitték őket. Segíts meg minket, Urunk, Istenünk, és gyűjts össze a népek közül, hogy hálát adhassunk szent nevednek, és dicsőítve magasztalhassunk téged!” (Zsolt 106, 43-47) Ámen.

Gyülekező ének: 80:1.3.9.11: „Hallgasd meg Izráel pásztora...”

Fennálló ének: 153: „Ó, mely boldog ember az,...”

Fő ének: 261.dicséret: „Kegyelmes Isten, kinek kezében...”

Előfohász: „Az Úr része az ő népe, Jákób a kimért öröksége. Körülvette, gondja volt rá, óvta, mint a szeme fényét... Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot!” (5Móz 32,9-10b; Lk 12,32)

Lekció: Pál apostolnak az Efézusiakhoz írott levél 2,13-19

Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor „távol” voltatok, „közel” kerültetek a Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget eggyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtse önmagában. Megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel, miután a kereszt által megölte az ellenségeskedést önmagában, és eljött, és „békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek”. Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.

Előima

Köszönjük, hogy Te nem állsz el tőlünk, hanem szüntelen velünk jársz, gondot viselsz rólunk, megáldasz segítségoddal, kegyelmes, jó Atyánk. Urunk, teremts bennünk új lelket, amely örömmel engedelmeskedik neked, és semmi más nem szeretne, mint amit Te magad akarsz! Ó, Uram, ilyen lélekkel töltsd el a mi szívünket, hogy hirdessük országodat minden népnek, hogy ne győzzön le bennünket minden cselszövés, hanem sötét éjben is tudjuk, kicsoda számunkra a világosság. Istenünk, Te vég nélkül szeretsz bennünket, Te vagy minden áldások Atyja, csupa jóság, szeretet, Ki bennünket bölcsen vezetsz, és hű szívedet hozzánk hajtod. Láss meg ma is, úgy ahogy vagyunk. Jöjj, vigasztaló Szentlelkeddel, hogy

égi fény legyen számunkra, amely táplál minket. Jöjj, és enyhíts terheinken! Jöjj, és segíts a gondoktól megpihenni a Te lábaidnál. Légy velünk, szegény vendégekkel, akik ma Téged óhajtanak és várnak. Szentséges Isten, olvaszd fel megdermedt szívünket és ajándékozz nekünk Önmagadból mindent, hogy az igazság és a szeretet egymás csókolhassák. Könyörgünk, hadd szolgáljunk Neked együtt örömmel és tiszta szívvel, hadd lásd bennünk a parányi igyekezetet, hogy egy irányba, egy célért mindenre képesek vagyunk Veled és egymással. Ehhez a szolgálathoz ma is és minden időben kérjük a hitnek az ajándékát, hogy minden körülmények között Te kísérj végig, egészen Önmagadig. Jézus Krisztusért, a mi hű Megváltónkért kérünk, hallgasd meg imádságunkat. Ámen.

Igehirdetés előtti ének:

494:3: „Atyai gondviselésedet sok ezerszer megpróbáltam...”

Textus: Ézsaiás próféta könyve 11,11-16

Azon a napon másodszor is kinyújtja kezét az Úr, hogy megvegye népe maradékát, mely megmarad Asszíriában és Egyiptomban, Patrószbán, Kúsban és Élámban, Sineárban meg Hamátban és a tenger szigetein. Jelt ad a nemzeteknek, és összegyűjti Izráel szétszórt fiait, egybegyűjti Júda elszéledt leányait a föld négy széléről. Megszűnik Efraim irigysége, Júda ellenségeskedése kivész. Efraim nem irigykedik Júdára, Júda sem lesz Efraim ellensége. Repülnek a tenger felé a filiszteusok lejtőjén, együtt ejtik prédául a keleti népet. Ráteszik kezüket Edómra és Móábra, és Ammón fiai nekik engedelmeskednek. Az Úr pedig kiszárítja Egyiptom tengerének öblét. Öklével megfenyegeti az Eufráteszt, forró szelével hét ágra vágja, és saruval is járhatóvá teszi. Olyan útja lesz népe maradékának, az Asszíriában megmaradtaknak, amilyen Izráelnek volt, amikor kijött Egyiptomból.

Ünneplő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Egy idős olasz meggyógyult embertől a napokban megkérdezték az újságírók, hogy mi az, ami igazán összetart egy népet és segít túllátni mindenben, ami éri őket. Az idős ember először felnézett az égre, majd ránézett a házára, a kertjére, számba vette szeretteit, majd megcsóválta a fejét és három gondolatban foglalta össze a válaszát: „Szeresd azt, amid van! Fogadd el azt, amit kapsz! Adj abból, amiből tudsz!” Szeretni, elfogadni és adni. Így áll az Ószövetség népéhez a Mindenható Isten, aki arra törekszik, hogy minden egyes gyógyító tette lyukat üssön a világ hitetlenségén. Vizsgáljuk meg ma Isten cselekedetét, aki a

szétszórtságból képes összerakni egy maradékot, aki Őt szolgálja. Először is azt kell tudatosítanunk, hogy Izráel szétszórtságban él. Asszíria, Egyiptom, Patrós, Etiópia, Elám, Sineár, Hámát és a tenger szigetei maradékokat tartalmaznak. Értékes, hitbejáró közösségek, akik alkalmazkodtak az ottani körülményekhez, és emellett megélik hitüket, bíznak az egy igaz Istenben, imádkoznak Hozzá, mert ez az egyetlen kapcsolat az otthonnal. Ez az egyetlen kapcsolódási pont, amit a távolban is lehet, sőt kell gyakorolni. Távolság, ami leküzdhető. Közelség, amely a peremen is átérzi, hogy honnan jön az ő segítsége. (lásd. Zsolt 121,1) A keresztyének ezt több fronton és több ízben átérték. A katakombák mélyén, az üldözések idején, apáink, nagyapáink, dédapáink, Európa egyes frontjain, messze az otthontól imádságos könyvvel és sok könnyel mentek oda lélekben az Úrhoz és fohászkodtak a Kezdet és a Vég Urához. Ezt tették családjaink, akiket hatalmak és erősségek szétszórtak szerte a világban, de akár hol is éltek, az ének nem halkult el ajkukon: „Tebenned bízunk, eleitől fogva.” Szétszóródva, kisközösségek tartották és tartják fenn a nagy gyülekezeteket is. Az egyszeri gyermeki hit, a tiszta bizalom, ami összekovácsol embereket ahhoz, hogy leboruljanak, és tiszta kezeket emeljenek a magasba őszintén imádván az Istent. (lásd. ITim 2,8) A Bibliaórai közösségek, a házi úrvacsorák, a kórházi és családlátogatások teszik személyessé a hitet és tesznek egyé Krisztusban bennünket. Amikor odaérünk egy időshez, egy beteghez: „egyhez a kicsinyek közül” (Mt 25, 40), akik nem tudnak kivel imádkozni, akik egyedül vannak, akik nem tudják megosztani otthon a hitbeli élményeket, mert nincs rá igény, nincs aki meghallgassa őket, nincs aki továbbadja, nincs aki a magáévá tegye. Ilyen szétszórt a mi keresztyénségünk, ilyen szétforgácsolódtak a mi családjaink, ilyen szétesettek, széthullóban lévők a házasságaink, mert ha kérünk is, nem jól kérünk. (Jak 4,3) Isten azonban ezt az állapotot felszámolja. Kinyújtja kezét és szó szerint visszavásárolja az övéit. A maradékot megkeresi. Micsoda szemlélet. Micsoda gondolkodás. Micsoda hozzáállás. Megkeresi és megtalálja a maradékot.

A keveset. A semmivel, az elenyészővel foglalkozik az Úr. Azzal a kicsivel, ami létszámban, erőben gyenge és esetlen. A távollevőkért küzd. Egy olyan világban, ahol a maradék nem érték, ott kell ma hangsúlyozni, hogy Isten nem veti el a hátrahagyott és elnéptelenedett vidéket. Nem veti el, hanem megkeresi. Az ember azonban nem ezt teszi. Számunkra nem érték a maradék. Nem érték a kicsi. Nem hajolunk le az értéktelen 1 centesért. A kukáink éltetik a szemetes vállalatokat. Ételmaradékaink ott landolnak, ahová nem vallóak, pedig a hajléktalan mindent megköszön, mindent elraktároz és mindenért hálás. Padlásaink tele vannak ruháinkkal, amelyek kimentek a divatból, mert mi a divatot diktáljuk, nem ruházkodunk. Elektromos gépeinkről nem is beszélve. Szinte minden háztartás gyártja az ilyen fajta hulladékokat. Már nem kellene, csak a legújabb verziók mindenből, és két évente lecseréljük telefonkészülékeinket, lecseréljük házi mozi rendszerünket és minden mást, mert megéri. Isten azonban jelt ad. Az Úr szilárd elhatározása, hogy egy olyan népet formáljon, amelyet a sajátjának nevezhet. Egy testet akar képezni. Mindenkor és minden időben. A föld négy széléről elindul mindenki, hogy az Úr számba vegye. Jelt ad az összegyűjtésre, az egybegyülekezésre. Isten népe is megkapta ezeket a jeleket a szombat ünneplését, a mindennapi imák elmondását, a hitvallástételnek az őszinte naponkénti megtételét: „Halld Izráel, a mi istenünk, egy Úr.” (5Móz 6,4) Mi is megkaptuk ezeket a jeleket: a harang hívó szava, Isten őszinte és nyílt beszéde egységesít. Egybe és egyre hív, hogy ne az irigység, ne az ellenségeskedés, hanem Istenünk mindenre elégséges kegyelme megtartsa, összekovácsoljon különböző egyéneket, családokat, munkahelyi és gyülekezeti közösségeket. Ugyanis ő illeszt egybe bennünket, ő szerkeszt össze bennünket. Az egy test áldása az Ő műve. Nem a mi gondolatunk, hanem az Ő gondolatai között van. (Ézs 55,8) Nem a mi akaratunk, hanem az Ő akarata. (Ézs 53, 10) Nem a mi erőnk, hanem az Ő ereje. (Ézs 40,31) Nem a mi szeretetünk, hanem az Ő szeretete. (IJn 3, 16) Nem a mi megbocsátásunk, hanem az Ő megbocsájtó kegyelme által lehetünk együtt a

Szentlélek ereje által, abban a közösségben, ahol Ő szól, Ő kezdeményez és Ő gyűjt egybe bennünket. Egy cél vonja Őt: az egység. Az Ő szeretetének, az Ő irgalmának, az Ő megtartó kegyelmének drága jele a piciny maradék, a pozsonyi keresztyének közössége. Milyen jó ezt hétről hétre látni. Milyen jó összegyűlni, összetartozni és rácsodálkozni, hogy van egység, van akarat, van békesség, van őszinte párbeszéd ott, ahol Isten jelt ad. Ma is ezt teszi. Az igehirdetés nem szűnt meg. Az ilyen nép megformálása nélkülözhetetlen az Úr üdvtervéhez, Isten nevének a megdicsőüléséhez és megszenteléséhez. Isten nagy felkiáltó jele az ő egybehívó és egységre hívó szeretete. Hogy összejöjjünk és imádkozzunk városunkért, hogy összekulcsoljuk kezünket családjainkért, testvéreinkért a hitben. Ugyanis sem Efraimot, sem Júdát nem az ellenségeskedés és nem az irigység fogja megerősíteni, hanem a hatalmas Isten csodái. Annak a csodái, Aki képes kiszárítani Egyiptom tengerének öblét. Annak a csodái, Aki öklével megfenyegeti az Eufráteszt. Annak a csodái, Aki forró szelével hét ágra vágja azt. Annak a csodái, Aki olyan utat biztosít népének, mint egykor az Egyiptomból való szabadulás volt. A világi szörnyek torzzá tesznek, de Isten egységet kovácsol. Gyűjt, összegyűjt. Isten háza népévé formál. „Aki nem Vele gyűjt, tékozol.” (Lk 11,23) Istenünk cselekszik, ne féljünk. Az utolsó nagy csoda már megtörtént Őbenne, Jézus Krisztusban minden a miénk. Hatalmas karja képes volt mindent megváltoztatni. Erős keze mindent elrendezett. Az Úristen Fiában az Úr Jézus Krisztusban minden emberit eltávolított. A jel Ő lett számunkra. Őbenne olyan mozgásban tart az Isten, hogy naponként átéljük a csodát. Ügyeljünk az Ő áldott jelére Jézus Krisztusban, és akkor nem esik bántódásunk, még ha a maradékot is képezzük, számon leszünk tartva, alkalomról alkalomra összegyűlünk és megvalljuk Józsuéval együtt: „Én és az én házam népe az urat szolgáljuk.” (Józs 24,15) Különösen könyörögjünk a keresztyénség nagycsaládjának az egységéért, hogy higgyen a világ Jézus nevében, Aki minden válaszfalat ledöntött és idegenekből, jövevényekből polgártársakat, Isten háza

népét formálta. Isten jóvátette Fiában az emberi szörnyeknek a munkáját. Jézus a jel, és mi pedig ennek az egységnek a tevékeny előmozdítói kell, hogy legyünk. Isten népe megbékélt közösség, Isten népe az Úr által meggyógyított közösség. Így válik a mi életünk, a mi gyülekezetünk és a mi családunk is hatásos jellé minden földön élő népnek arra, hogyan kell békességben élni Istennel. Ámen.

Utóíma:

„Megáld bennünket az Isten, féljék őt mindenütt a földön!” (Zsolt 67,8)

„Képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. (Ef 3,18-19)

„Énekelek az Úrnak, mert igen felséges.” (II Móz 15,1)

„Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk.” (I Jn 3,1a)

„Nem szomjaznak, amíg a pusztán át vezeti őket. A kősziklából vizet fakaszt nekik, megnyitja a kősziklát, és víz ömlik belőle.” (Ézs 48,21)

„Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” (Jel 22,17b)

„Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van.” (Zsid 10,35)

„Reménykedj az Úrban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az Úrban! (Zsolt 27,14)

„Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttátok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr.” (Jak 5,11b)

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: A jótékonyaságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten. (Zsid 13,16)

Áldás: Jézus mondja: „Én őértük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a tied, és ami tied, az az enyém, és én megdicsőítettem őbennük. Ámen. (Jn 17,9-10)

Záró ének: 90. zsoltár 1.6.8-9.: Te benned bízunk eleitől fogva...